

**Postanowienie z dnia 8 lutego 1996 r.
III ARN 62/95**

Postępowanie sądowoadministracyjne ze skargi na decyzję ostateczną w sprawie lokalowej nie stało się bezprzedmiotowe i nie podlega umorzeniu z powodu wejścia w życie ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 105, poz. 508).

Przewodniczący SSN: Adam Józefowicz, Sędziowie SN: Andrzej Kijowski, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Janusz Łętowski, Andrzej Wróbel,

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Waldemara Grudzieckiego, po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 1996 r. sprawy ze skargi Katarzyny S. i Jacka D. na decyzję Kolegium Odwoławczego przy Sejmiku Samorządowym w P. z dnia 24 czerwca 1993 r., [...] w przedmiocie przekwaterowania, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodek Zamiejscowy w Rzeszowie z dnia 10 marca 1995 r. [...]

p o s t a n o w i ł

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie

U z a s a d n i e n i e

Kolegium Odwoławcze przy Wojewódzkim Sejmiku Samorządowym w P. decyzją z dnia 24 czerwca 1993 r. - w trybie wznowienia postępowania (art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a) oraz z powołaniem się na art. 200 § 2 w związku z art. 207 § 2 k.p.a. - uchyliło swą ostateczną decyzję z dnia 8 stycznia 1993 r. i decyzję organu pierwszej instancji oraz orzekło co do istoty sprawy, wynikającej z zastosowania art. 34 ust. 2 oraz art. 36 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. Prawo lokalowe (jednolity tekst: Dz. U. z 1987 r., Nr 30, poz. 165 ze zm.). Orzeczenie to uwzględnia żądania właścicielki budynku mieszkalnego przy ul. C. w J. przez: 1) nakazanie zmiany w uprawnieniu najemcy Jacka D. do korzystania przez niego z pomieszczenia strychowego poprzez wyznaczenie mu innej części strychu wskazanej przez właścicielkę i urządzonej na jej koszt; 2) nakazanie przekwaterowania najemcy Katarzyny S. do lokalu zamiennego znajdującego się w tym samym budynku wskazanego przez jego właścicielkę.

Na powyższą decyzję Kolegium Odwoławczego przy Wojewódzkim Sejmiku Samorządowym w P. Katarzyna S. i Jacek D. wnieśli skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego zarzucając rażące naruszenie przepisów stanowiących podstawę tej decyzji, a także przepisów postępowania administracyjnego. Skarżący żądali uchylenia zaskarżonej decyzji, ewentualnie stwierdzenia jej nieważności w części rozstrzygającej o istocie sprawy.

Naczelną Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Rzeszowie, postanowieniem z dnia 10 marca 1995 r., bez rozpoznawania zarzutów przedstawionych w skardze, umorzył postępowanie sądowe. Z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że

Naczelny Sąd Administracyjny ustalił, iż zbędne stało się rozpoznanie skargi wobec zmiany stanu prawnego. Z dniem 12 listopada 1994 r. weszła w życie ustawa z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 105, poz. 508), zaś jej art. 67 stanowi o utracie mocy obowiązującej ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. Prawo lokalowe, na której opierała się zaskarżona decyzja. Nowa ustawa zasadniczo nie przewiduje drogi administracyjnej do rozstrzygnięcia sporów, wynikających z najmu lokali oraz w art. 63 stanowi o umorzeniu postępowania administracyjnego wszczętego pod rządem Prawa lokalowego i nie zakończonych decyzją ostateczną do dnia jej wejścia w życie. W tej sytuacji - zdaniem NSA - żadne z możliwych w ramach art. 207 k.p.a. rozstrzygnięć Sądu nie mogłoby doprowadzić do wydania decyzji, jako że postępowanie administracyjne musiałoby ulec umorzeniu z mocy art. 63 powołanej ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych.

Od wymienionego wyżej postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego rewizję nadzwyczajną wniósł Minister Sprawiedliwości, zarzucając rażące naruszenie art. 211 k.p.a. w związku z art. 355 § 1 k.p.c. oraz art. 63 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych.

W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej Minister Sprawiedliwości wywodził, że skarga na decyzję ostateczną podlega rozpoznaniu przez sąd administracyjny niezależnie od tego, że przedmiotowa decyzja została podjęta pod rządem nieobowiązującego już Prawa lokalowego. Skoro NSA bezzasadnie skargi nie rozpoznał, zaskarżone postanowienie powinno zostać przez Sąd Najwyższy uchylone a sprawa przekazana NSA do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym była skarga na ostateczną decyzję administracyjną, wniesiona przez stronę tej decyzji w przewidzianym do tego terminie. Spełnione zatem zostały wymagane prawem (artykuły: 196 § 1, 197 pkt 1, 198 i 199 § 1 k.p.a.) warunki zaskarżenia decyzji organu administrującego do sądu administracyjnego, który obowiązany był do rozpatrzenia sprawy co do jej istoty, tj. co do niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem (art. 207 § 1 - 5 k.p.a.).

Po wydaniu zaskarżonej decyzji ostatecznej i po wniesieniu skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego nie zaistniały okoliczności, które mogłyby oznaczać zbędność lub niedopuszczalność postępowania sądowego (art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 211 k.p.a.). Wszak przedmiot postępowania sądoadministracyjnego istnieje nadal w całej swej strukturze. Skarżący nie cofnęli skargi, a zaskarżona decyzja nie utraciła swej ostateczności i nadal wiąże strony. Powołany przez Naczelny Sąd Administracyjny w zaskarżonym postanowieniu przepis art. 63 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych nie może mieć zastosowania w sprawie sądoadministracyjnej. Ani bowiem ten przepis, ani jakikolwiek inny przepis powołanej ustawy nie stanowią o weryfikacji decyzji ostatecznych, wydanych przed wejściem tej ustawy w życie. Z nie budzącego wątpliwości tekstu art. 63 wynika jasno, że w przepisie tym uregulowana została inna sytuacja, niż w sprawie niniejszej. Chodzi bowiem o: "postępowanie administracyjne.... nie zakończone do dnia wejścia w życie ustawy decyzją ostateczną", a ponadto: "Przepis ten nie dotyczy postępowania wszczętego na podstawie przepisów rozdziału 12 w dziale II i art.

156-161 kodeksu postępowania administracyjnego".

Skoro Naczelny Sąd Administracyjny z rażącym naruszeniem prawa nie rozpoznał skargi na ostateczną decyzję administracyjną, to rewizja nadzwyczajna Ministra Sprawiedliwości okazała się w pełni zasadna i podlegała uwzględnieniu stosownie do art. 422 § 2 k.p.c.

=====